

Edicija
Tekstopolis
Knjiga 3

Književna radionica
Rašić

Partizanska knjiga

Naslov originala
Claude Lalumière
Nocturnes and Other Nocturnes
© Claude Lalumière 2013
Za srpsko izdanje
© Književna radionica Rašić © Partizanska knjiga
Fotografija autora: A. M. Dellamonica

Prvo izdanje Infinity Plus 2013. Ovaj prevod objavljen je u saradnji sa autorom.

Canada Council   Conseil des arts
for the Arts   du Canada

We acknowledge the support of the Canada Council for the Arts for this translation.

Zahvaljujemo Kanadskom savetu za umetnost na podršci objavljivanju ovog izdanja.

Urednik izdanja
Srđan Srdić

Klod Lalumijer

Nokturni

Prevela s engleskog
Nataša Miljković

Beograd, Kikinda 2016

NIJANSE NOARA

Tedova kolekcija

Soba u kojoj je bila izložena kolekcija doktora Ostina održavana je svežom tokom čitave godine, klima-uređaj je sve vreme radio na ujednačenih deset stepeni celzijusa. Ted je pokušavao da izbroji mačke, ali nikada nije bio sam u sobi i bilo mu je teško da se usredsredi dok ćaska s Docom. Jednom prilikom stigao je do 86 ili 87, ali onda je bio prekinut. Prepoznao je nekoliko životinja iz doba kad su bile žive i lutale po kraju, mada im nije znao imena. Doca se nije baktao identifikacionim pločicama niti bilo čim sličnim.

„Domaće je trebalo spaliti, ali kad ih ljudi ostave na klinici, ko će ga znati?“

Doca je sipao belo vino u čaše. Poreklom je iz Argentine, a boca je bila zlatna s nijansom maslinaste boje.

„Znam, Doco.“

„Naravno, Tede. Ali nikom to nećeš reći zato što si mi prijatelj.“ To je bilo tačno. Ted i Doca bili su prijatelji, iako je Ted bio tek nezgrapni četrnaestogodišnjak previše svestan vlastitog nedostatka šarma i bednog osećaja za stil i modu, dok je Doca bio visoki, prefinjeni muškarac kome se bližila šezdeseta.

Doca je podigao čašu k nosu i omirisao vino. Zadovoljno je izdahnuo i pokazao Tedu da uzme svoje piće. Dvojica prijatelja su se nežno kucnula čašama. Doca je rekao: „Za prijateljstvo“, a Ted se nacerio. Talas topline oblio je dečaka dok mu je hladna tečnost klizila niz grlo.

~

Ted je zarađivao džeparac obavljanjem sporadičnih poslova za Docu: kosio je travu, farbao trem, prao prozore. Doca je živio u susednoj kući i Tedova majka je uvek nastojala da impresionira ovog starijeg muškarca, doterivala se i šminkala i sedela na tremu u vreme njegovog povratka kući s posla – radila je takve stvari. Ona je bila ta koja je predložila Tedove volonterske usluge – a da ga nije ni pitala. Isprva je Ted bio postidjen i ljut zbog ponašanja svoje mame, ali Doca mu je objasnio neke stvari o usamljenosti i rekao da mu godi pažnja Tedove majke, čak iako nije mogao da uzvratiti na njena osećanja.

Da bi održao dobre susedske odnose, kao i prijateljstvo s Tedom, Docu je pristao da deli večeru spremljenu kod kuće s Tedom i njegovom majkom svake nedelje. Ubrzo je umesto toga Docu počeo da jede ono što zatekne u frižideru, uprkos Džastininom negodovanju, zato što je, kako se poverio Tedu, ono što ona skuva bilo beznačajno bljutavo.

Ted, koji nije imao prijatelje u školi, uživao je u svojoj samoći. Ipak je bio srećan što ima Docu za prijatelja. Nikada nije istinski znao kako izgleda takva vrsta drugarstva i to mu se svidelo. Pružalo mu je radost i zadovoljstvo, osećaj pripadanja za koji nikada nije znao da je moguć.

Na primer, dopadalo mu se kad ga je Docu pozivao da posmatra pripremanje nove mačke za njegovu kolekciju. Ponekad bi Docu doneo bolesne ili ranjene lutilice. Podučavao je Teda kako da ih bezbolno ubija. Neke su bile previše oštećene za Docinu kolekciju – Docu je voleo da mačke izgledaju lepo. Ted je naučio kako da izdvoji one oštećene.

„U mom udžbeniku iz biologije postoje slike ljudske utrobe. Mačke se ne razlikuju mnogo od ljudi.“ Tedove ruke u rukavicama bile su krvave. Nosio je jednu od onih hirurških maski kako bi prekrpio usta i nos, ali zavoleo je smrad umirućeg mesa i utrobe, a ako Docu ne bi gledao, on bi skinuo masku da bolje oseti ove grozomorne mirise.

„Tako je, Tede. Većina sisara je veoma slična. Isti organi. Isti broj udova. Slični nervni sistemi. Slične proporcije.“

Dok je Docu pričao, Ted je pažljivo posmatrao mrtvu, seciranu mačku. Među svom tom svežom i usirenom krvlju, njena leva prednja šapa zadržala je eleganciju koju je ova lutilica nesumnjivo imala za života. Gotovo rutinski Ted je odsekao ovaj deo tela hirurškom testerom.

Ted je skinuo rukavice i držao odsečenu šapu na dlanovima. U tom času ona je postala najlepša stvar koju je ikada video. Ruke su mu neznatno zadrhtale.

Ted se iznenada setio da se Docu nalazi s njim u podrumu i pocrveneo je od stida. Zamuckivao je, ali je najzad upitao: „Mogu li da je zadržim?“

~

Odlučili su da Ted čuva svoju kolekciju u Docinoj kući. Nijedan od njih dvojice nije želeo da Tedova majka otkrije Tedovu novu strast.

Mada je Docu s početka odavao nagoveštaj razočaranja zbog toga što su interesovanja njegovog mladog prijatelja usmerena na nešto što nije sama taksidermija, strpljivo je podučavao Teda kako da očuva

primerke koje je ubirao za svoju kolekciju. Tedova kolekcija bila je skomnija od veterinarove. Do sada je sakupio dve prednje šape (levu i desnu), jetru, srce, desno uvo i rep.

Ted je otkrio da nikada ne žudi za dva primerka istog dela tela. Ili gotovo nikada. Prvi rep koji se našao u kolekciji zamenio je jednim boljim – ispravnim. Tada je naučio važnu lekciju.

Nije istinski želeo taj prvi rep. U to doba nije bilo dela secirane mačke koji je stvarno želeo, ali osećao je da bi bila šteta ako nešto ne uzme. Nikada više, odlučio je. Mora da veruje svojim instinktima, svojim željama. Ako mačka nema ništa za čim on žudi, neka tako bude.

~

Dok se vraćao kući iz škole, Ted je spazio kola hitne pomoći koja su skrenula iz njegove ulice i zaputila se ka centru. Policijski automobil bio je parkiran ispred kuće doktora Ostina.

Tedova majka bila je na tremu njihove kuće i izgledala još nervoznije nego obično. Tedu se nije dopalo to što se dešava. Mašta mu se razbuktala, izmišljao je jezive i stravične scenarije, od kojih se većina završavala s njim u zatvoru. Biće okrivljen za bilo šta što se dogodilo. Osećao je to u kostima.

Tek je krenuo drvenim stepenicama ka kući kad se majka bacila na njega i obavila ga rukama.

„Mama, pusti me. Šta je bilo? Šta se desilo? Da li je Doca u redu?“

Džastin je pokušala da kaže nešto, ali se umesto toga stropoštala u napadu plača i jecaja. Ted je zakolutao očima, odjurio do svoje sobe, zaključao vrata i pogledao kroz prozor u Docinu kuću, čekajući da se nešto dogodi.

~

Doca je umro od srčanog udara, majka je najzad saopštila Tedu kad je izašao iz sobe nakon što je policija otišla.

Te noći, pošto se uverio da mu majka spava, Ted se išunjao iz svoje kuće i uvukao u Docinu posluživši se rezervnim ključem iz saksije pokraj zadnjih vrata.

Ted je zatekao svoju kolekciju netaknutu. Nakupio je devetnaest primeraka, uključujući kičmu, lice, jedno oko i stomak. Još uvek nije pronašao pravu lobanju ili grudni koš ili jezik. Neki drugi delovi su takođe nedostajali. Nakratko je razmotrio ideju da preseli i dalje nepotpunu kolekciju u svoju sobu, ali njegova majka bi je sigurno

pronašla. Takođe, sad kad nema Doce, Ted je shvatio kako više ne mari da nastavi sa sakupljanjem ili održavanjem kolekcije.

Prvi put je Ted tumarao po Docinoj kolekciji bez Doce u sobi. Konačno je izbrojao mačke. Bilo ih je 239.

Kad ih je izbrojao, Ted je shvatio da mu suze teku niz obraze. Nije se sećao trenutka kad je zaplakao. Nedostajće mu prijatelj. Njegov najbolji prijatelj. Ali svemu dođe kraj. Prijateljstvima. Životu. Svemu. To mu je bilo jasno.

Ted se gotovo uhvatio za kvaku zadnjih vrata vlastite kuće kad je odlučio da se poslednji put vrati u Docinu kuću. Sišao je u podrum i pronašao komplet hirurških alata čijoj upotrebi ga je Doca podučavao. Otkrio je boce s hemikalijama koje je koristio. Doca bi voleo da on sve to zadrži. Nekako će već sakriti zaveštanje svog prijatelja.

~

Ted nije morao da brine o novcu za svoje obrazovanje: Doca je ostavio za sobom fond kojim upravlja advokat obučen da namiri sve Tedove školske i osnovne životne troškove u periodu do deset godina, počev od dana kad se Ted upiše na koledž. Po diplomiranju ili nakon jedne decenije, šta god se desi prvo, ono što ostane od fonda biće zaveštanost lokalnom utočištu za mačke.

Na koledžu, iz predmeta Uvod u antropologiju, studenti su dobili zadatak da u paru obave istraživanje i napišu rad o bilo kojoj savremenoj supkulturi, koristeći termine i teorije koje su učili na časovima. Ted nije nikoga poznao, ali devojka po imenu Nikol prišla mu je i upitala da li želi da bude njen partner. Nikol je izgledala kao prosečna devojka: konzervativno se oblačila, nosila moderne kožne patike s odgovarajućom tašnicom, imala je kestenjastu kosu srednje dužine koja je neznatno poskakivala, a na licu šminku samo u nagoveštajima.

Već je imala ideju za temu. U svojoj sobi u studentskom domu pitala ga je: „Jesi li ikada čuo za *poklonike*?“

Ted je samo slegnuo ramenima, a Nikol je počela da objašnjava da su to oni koje seksualno privlače ljudi s amputiranim delovima tela. Imaju veb-sajtove, forume – postoji čak i mali klub u centru, mada nema svoju reklamu niti neko obeležje. Moraš da znaš za njega.

„Kako si saznala za njega?“

Nikolin izraz lica se promenio. Koketno se nasmešila, zbog čega je Tedu bilo neprijatno. „Moraš da obećaš da nikome nećeš reći.“

Ted je klimnuo glavom.

„Izabrала sam tebe jer sam osetila da bi mogao da razumeš. Primećujem da nisi poput svih ostalih u grupi. Prati te nekakva tama. Tome mogu da verujem.“ Dok je govorila, Nikol je odvezala pertlu na desnoj nozi.

Oklevala je. „Mogu da ti verujem, zar ne?“

Sad kad je Nikol bila nervozna, Ted se opustio. „Da. Dobro čuvam tajne.“

Nikol je izula patiku i skinula belu čarapu.

Ispružila je boso stopalo k njemu.

„Možeš da ga dodirneš, ako želiš.“ Skrenula je pogled.

Bilo je samo četiri prsta na njenom desnom stopalu. Nedostajao je palac.

„Kad sam imala dvanaest godina, odsekla sam ga velikim kuhinjskim nožem. Mrzela sam kako izgleda. Zbog njega mi je stopalo delovalo ružno. Obila sam mamin bife i napila se do besvesti da bih ublažila bol. Ali potpuno sam ga izbrisala – bol. Ne mogu da ga se setim. Volela bih da mogu.“ Nikol se ugrizla za usnu. „Imali smo psa, veoma snažnog boksera s čeličnim vilicama, i dala sam mu da pojede palac nakon što sam ga odsekla – pre no što sam se onesvestila. Mama mi kaže da je, kad je došla kući, pas lizao moju ranu. Prvo je mislila da je pojeo moj palac, a potom je ugledala krvavi nož.“

Ted je dodirnuo mesto gde je nedostajao prst. Bilo je tako glatko, bez obzira na ožiljak.

„Odlazim u taj klub u centru, izuvam cipelu i muškarci me tu ljube. Ponekad, ako oni...“, Nikol je naglo začutila i povukla stopalo. „Verovatno misliš da sam nekakav frik.“

„Nisam šokiran, znaš. Zapravo, laknulo mi je što nisi onoliko normalna koliko izgledaš.“

Oči su joj zacaklele kad je pitala: „Reci mi koja je tvoja mračna tajna.“

„Nemam je“, slagao je.

~

Kad su se naredni put sastali u njenoj sobi da pišu rad, Ted je zamolio Nikol da obnaži stopalo. Uživao je u posmatranju njene gole kože, a ono je izgledalo kao njen najobnaženiji deo.

„Mislim da si ti skriveni poklonik. Trebalo bi da pođeš sa mnom u klub. Bilo kako bilo, moraš da dođeš da obavimo istraživanje.“

„Ići ću s tobom, ali ne mislim da sam poklonik. Reč je samo o tome da mi je prijatno u tvom društvu i dopada mi se što je tebi prijatno sa mnom.“ Ted je držao njeno stopalo dok su pričali. Sagnuo se i nežno poljubio vrhove četiri prsta.

Nikol je dahtala.

Ted je najednom shvatio šta je učinio. Prvi put je poljubio devojku, na bilo koje mesto. Više mu nije bilo prijatno. Osećao se kao uhvaćen u zamku.

Gotovo nasilno, ustao je da krene.

„Ostani.“ Glas joj je bio jedva čujniji od šapata.

Pogledao je dole k njoj, dok je grlila sebe na krevetu. Izgledala je krhko, ranjivo.

Vrtelo mu se u glavi i sav se preznojao, ali ipak je seo kraj nje.

Prevlačila je prstima ispod njegove majice. To ga je istovremeno umirilo i uzбудilo.

~

Nikol je zaspala, ali Ted nije imao mira. Koža mu je gorela od novostečenih seksualnih osećaja. Posmatrao ju je dok spava i osećao duboku nežnost prema njoj. Bilo je to novo osećanje, nežnost. Delovalo je dobro pustiti to osećanje da mu preplavi srce. Na mesečini se divio njenom golom telu, kome je nedostajao jedan palac da bi bilo celo.

Ali drugi palac, onaj koji je sada prvi put ugledao, bio je odgovoran za najjači nalet želje koji je do tada iskusio.

Ted je tada znao da će morati da ga pridoda svojoj kolekciji.

~

Klub se zvao *Pokloništvo*. Većinu sakatih činile su žene. Među muškarcima je primetio samo dvojicu čija su tela bila nepotpuna. Jedan starac bez desne noge sedeo je u invalidskim kolicima s pićem u ruci i namrštenog lica. Glasan tip od trideset i kusur godina u drečavoj svilenjoj košulji držao je banku za stolom usred bara, klovn koji je zasmejavao dve žene i tri muškarca u njegovom društvu. Patio je od nervoznih tikova: neprestano je brisao usta patrljkom desnog zgloba; rukav mu je na jednom mestu bio vlažan od pipske pene.

Muškarci i žene pozdravili su Nikol kao da je dobro poznaju. Šanker je oslovio imenom i Nikol je odgovorila na isti način: „Čao, Džerm.“

Ted je prošaputao: „Džerm?“

„Skrraćeno od Džeremi. Ja sam ga tako prozvala. Sada ga svi tako zovu.“ Nikol je odgovorila za nijansu preglasno da bi Tedu bilo prijatno. Već je bio nervozan samim tim što se nalazio na ovom mestu. A ona nije činila ništa da mu olakša skretanjem pažnje na njih.

Nijedna od žena nije bila cela, a većina muškaraca jeste. Žene su se oblačile tako da istaknu svoje deformitete, svoja nepostojeća stopala, šake, prste, noge. Samo je Nikolin deformitet bio nevidljiv.

Premda su svi bili obučeni i ništa nastrano se nije otvoreno dešavalo, Ted, koji se i dalje nije osećao sasvim ugodno u pogledu postojanja ili pojma seksa, bio je krajnje svestan guste aure seksualne napetosti koja je ispunjavala ovo mesto.

Ted se osećao naročito nelagodno zbog požudnih pogleda koji su i muškarci i žene upućivali Nikol, kao da su ga smestili nasred kartaške igre s velikim ulogom, a on ne poznaje pravila. Kao da bi ga gubitak prikazao kao prevaranta.

Osetio je kako mu se znoj skuplja pod pazuhom, curi mu niz leđa, vlaži mu slepoočnice.

Nikol je sela za šank i počela da izuva desnu cipelu. Desetak ljudi, uglavnom muškaraca, piljilo je u svaki njen pokret.

Ted je prošaputao: „Mislio sam da smo došli ovde kako bismo intervjuisali ljude.“

„Opusti se. Pusti me da uživam.“ Stopalo joj je sada bilo boso. Ted je video kako se nekoliko muškaraca oblizuje.

Ted je osetio da je pocrveneo. Otišao je bez ijedne reči.

Napolju je sačekao pola sata i nadao se da će Nikol doći da ga potraži. Nije došla.

~

Ted je otvorio vrata i Nikol je stajala ispred njegovog stana. Nije je video dve nedelje.

„Danas sam predala rad. Potpisala sam nas oboje, iako sam ja obavila sav posao.“

Ted nije imao šta da kaže – više nije znao kako da komunicira s Nikol, ako je ikada istinski to i činio – stoga je ćutao.

„Zar me nećeš pozvati unutra?“

Ted je uzdahnuo; ispalo je oštrije nego što je nameravao. Povukao se i klimnuo joj glavom da uđe.

Nikol je prstom prelazila po obodu njegove police za knjige, koja je bila ispunjena tomovima knjiga o anatomiji, biologiji, medicini, hirurgiji, taksidermiji, seciranju. Ponovila je istu stvar koju je izgovorila onaj jedan put kad je bila ovde: „Znaš, uvrnuto je to što nemaš nikakvu muziku. Niti romane. Čak ni porniče. Ali to je u redu. Dobro je kad je uvrnuto.“

Ted je jedva mogao da gleda u nju. Želeo je da ona ode.

„Nisi morao da prestaneš s dolascima na časove. Mogao si da me pozoveš. Ili nešto slično.“

Ted je zažalio što ju je pustio unutra.

„Ted! Pogledaj me!“ Nikol je pojurila k njemu i zgrabila ga za bradu. Okrenula mu je glavu da bi im se pogledi sreli.

Ted je očekivao da vidi gnev, ili razočaranje, ili... nije bio siguran šta, ali razoružala ga je krhkost u Nikolinom pogledu.

„Slagao sam te.“ Reči su pokuljale iz njega snagom sopstvene volje. „Imam tajnu. Pretpostavljam da je mračna, ali ja je ne smatram takvom.“

Nikol je prošaputala, gotovo u sebi: „Znala sam.“ Ted je mogao da čuje kikot u njenom tonu.

Ispričao joj je o Doci, i Docinoj kolekciji, o onome čemu ga je Doca podučavao, kao i o vlastitoj napuštenoj kolekciji.

„Strava.“ Nikol mu je stisnula šake.

Nekako su završili sedeći na njegovom krevetu. Ted se nije sećao kako su tamo dospeli.

„Mislio sam da je gotovo. Samo faza kroz koju sam prošao.“

Nikol je dopunila tišinu rekavši „Ali...“

„Ali sada shvatam da je to bila samo priprema za pravu stvar.“

Ovog puta Nikol je dopustila da tišina potraje dok Ted ne sakupi hrabrost.

Ted se savio i zgrabio ju je za levo stopalo, ono celo, i s grubošću koja je oboje iznenadila, izuo njenu cipelu i čarapu. Ugrizao je palac za zglob i gotovo smrskao kosti zubima.

Nikol se štreknula i snažno progutala. Disanje joj se ubrzalo.

„Želim tvoj prst, Nikol. Ovaj.“

Ugrizla se za usnu. „Da li će boleti?“

„Mislim da hoće. Imam neki anestetik, ali...“

Stavila je ruku preko njegovih usta.

„Ne. Nemoj da ga koristiš. Želim da osetim.“

Tedovo srce je toliko snažno lupalo, kao da će mu izbiti iz grudnog koša.

Pitala je: „Možeš li to da uradiš sada?“

Ted je izvukao svoje instrumente ispod kreveta.

~

Ted i Nikol više nijednom nisu zvali jedno drugo dok su zajedno bili u školi. Ted je zaključio da su oboje dobili ono što su želeli i to je bilo to. Ponekad se budio usred noći i sećao se nežnosti koju je osećao prema Nikol tom jednom prilikom – nakon što su imali seksualni odnos. U mraku je žudeo za tim osećanjem.

~

Leva ruka. Deset nožnih prstiju – po jedan primerak svakoga. Dva uвета: jedno veliko, smeđe i maljavo; drugo malo, ružičasto i glatko. Materica. Po jedna od obe šake. Desna prednja noga. Ted ju je testerom odsekao s najskorijeg donatora, jednog beskućnika koji je već izgubio stopalo zbog promrzline. Ted mu je obećao novac, ali umesto toga ga je ubio. Taj čovek svakako nije imao za šta da živi. Jedino što ga je čekalo jeste život ispunjen patnjom. Ted mu je učinio uslugu.

Odvezli su se do Tedove kuće. Unutra ga je Ted ošamutio hloroformom, vezao i ugušio plastičnom kesom. Potom mu je odsekao prednju nogu. Kasnije, oko tri sata noću, izručio je ovog čoveka – nije znao kako se zove – nazad u uličicu gde ga je pronašao.

Ted je prepoznavao svoje donatore na prvi pogled. Oni su ga privlačili. Uvek su to bile oštećene duše, bez obzira na to koliko su besprekorno izgledale onima koji nisu mogli da vide ili nisu znali kako da gledaju. Svi su mu verovali bez izuzetka. U Tedovim željama pronalazili su udobnost, utočište, od tame koja ih je izjedala.

Međutim, kad je u pitanju njegova majka, bilo mu je potrebno nekoliko godina da prepozna svoju želju. Možda zato što je bila zamaskirana njihovim odnosom majke i sina. Ponekad je slutio da je njegova majka zaista nameravala da on uzme njenu matericu. Bila je toliko pijana te noći (poslednje noći svog života) i utučena pošto ju je kolega s posla otkao nakon manje od tri nedelje zabavljanja. Ali

njegovi instinkti su oduvek bili nepogrešivi, a nagon je te noći bio toliko snažan dok je ona jecala i izbacivala svoj jad i usamljenost, sedeći naspram njega na svom starom pohabanom kauču.

Sada je to njegov stari pohabani kauč.

~

Još uvek se u mraku, kad nije mogao da zaspi, Ted sećao Nikolinog golog tela dok je spavala posle seksa. Nakratko je uživao u nežnosti koja je pratila to sećanje.

Ponekad su njegovi donatori – i žene i muškarci – želeli da imaju seksualne odnose s njim. Često je pristajao, ali nikada više nije osetio onakvu nežnost ni prema kome.

Kako bi ublažio bol, sećao se svih onih lepih delova tela koje je čuvao u podrumu i snage privlačnosti koja ga je gonila da ih sakuplja. Uzbudilo ga je prizivanje želje za primercima u kolekciji. Potom je masturbirao i, nakon ejakulacije, utonuo u san.

~

Ted je nemirno spavao kad se začulo zvono u 2.15 posle ponoći. Sve teže je spavao.

Viknuo je „Šta se dešava!“ dok je otvarao prednja vrata, obučen u pidžamu.

Čak je i u tridesetim umela koketno da se smeška.

Sa strahopoštovanjem koje ga je iznenadilo, Ted je izgovorio njeno ime: „Nikol.“

~

Pričao joj je o svojoj kolekciji dva sata pre no što ga je prekinula. Ted je momentalno nešto uvideo i shvatio. Shvatio je sledeće: nije čak ni pitao Nikol zašto je ovde. Uvideo je sledeće: nedostaje mu saučesništvo. Samo mu je dvoje ljudi to do sada ponudilo: Doca... i Nikol.

Bio je glup što nije negovao odnos s njom. Koliko je godina protraćio!

„Da li me uopšte slušaš?“

Ted je propustio njenih prvih nekoliko rečenica. „Žao mi je. Zatečen sam tvojim dolaskom. Mada u pozitivnom smislu.“

Pocrvenela je, a onda se sabrala: „Tede, potreban si mi. Potreban si mi da ovo uradiš.“

„Šta da uradim?“

„Uzmi je. Uzmi celu moju desnu nogu. Moraš to da uradiš.“

„Ali...“ Ted nije želeo da je razočara.

„Ali šta? Bila sam u pravu! I dalje sakupljaš za svoju kolekciju. Uzmi moju nogu. Molim te.“

„Ali ja sakupljam samo kad osetim nagon za tim, želju. Mora da deluje ispravno. Neophodno.“

„Pa šta? Ovo nije za tebe. Za mene je. Meni je potrebno. A ti to možeš da uradiš. Uradi to za mene. Mogu da ti platim. Moj muž je bogat. Možemo unajmiti bilo koga da to uradi, ali ja želim – potrebno mi je – da to budeš ti.“

Eto saučesništva. Ali – „Muž?“ Izletela mu je ta reč kao pitanje ispunjeno prezirom. Odmah je zažalio.

„Da. Ali nije važno ko je on. Ispričala sam mu o nama i on se složio da bi ti trebalo to da uradiš. Potrebno nam je to. Nisu više dovoljni samo prsti. Potrebno nam je više. Molim te.“

Ted je osetio nešto užasno u stomaku kad je izustio reči pristanka.

~

Ona mu zaista jeste platila. Ili, tačnije, njen muž mu je platio. Nedelju dana nakon amputacije, kurir je doneo ček od pedeset hiljada dolara.

Ipak, Ted se osećao osiromašeno. Znao je da više nikada neće videti Nikol. Ali to je bio manji od njegova dva gubitka.

Na podu u podrumu izložio je primerke svoje kolekcije. (Nikolina noga nije bila među njima.) Nakupio je više od polovine čitavog ljudskog tela. Još uvek su mu nedostajali glava, trup, vrat i nekoliko unutrašnjih organa. Ali imao je mozak, dva plućna krila, obe ruke, stomak, oko... i mnogo šta drugo.

Preuredio je primerke. Zurio je u njih. Usredsredio se na njih.

Plašio se ovoga, a ipak je pokleknuo pred Nikolinom željom, poput zacopanog tinejdžera.

Danas je godišnjica Nikolinog neočekivanog ponovnog pojavljivanja. Godinu dana od one amputacije. Više od godinu dana otkad ga je privukla nečija tama i otkad je osetio nagon za ubiranjem dela nečijeg tela.

Više nije razumeo šta je to što je želeo. Ovi delovi tela nisu predstavljali ništa više od mrtve organske materije. Dok je pažljivo

posmatrao ove mrtve stvari za kojima je žudeo s takvom ljubavlju i o kojima se brinuo s takvom posvećenošću, čeznuo je da oseti nešto prema njima. Bilo šta.